

Sygn. akt II AKa 157/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogusław Tocicki
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2012 r.

sprawy **A. W. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 280 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 20 marca 2012 r. sygn. akt III K 436/11

I. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. W. (1) utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. (2) 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem podatku od towaru i usług;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze zaliczając wydatki związane z tym postępowaniem na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia Śródmieście oskarżył A. W. (1) o to, że;

I. w dniu 20 maja 2011 r. we W., na ulicy (...), zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską wraz z zawartością prawa jazdy, legitymacji studenckiej, karty płatniczej banku (...), pieniędzy w kwocie 20 zł. oraz telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 450 zł. tj. mienia o łącznej wartości 470 zł. na szkodę J. P., przy czym zarzuconego czynu

dopuszcili się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 maja 2008 r. sygn. akt II K 687/07 obejmującego wyroki: Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z dnia 6 kwietnia 2005 r., sygn. akt IX 378/05 za czyn z art. 278 § 1 kk na karę dwóch lat pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 10 lipca 2006 r. sygn. akt II K 41/06 za czyn z art. 280 § 1 kk na karę dwóch lat pozbawienia wolności oraz Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 19 stycznia 2007 r., sygn. akt II K 303/06 za czyn z art. 235 kk na karę łączną trzech lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od: od 19 maja 2004 r. do 1 lipca 2004 r., od 29 stycznia 2005 r. do 6 kwietnia 2005 r. i od 15 czerwca 2008 r. do 27 kwietnia 2011 r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk, art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w dniu 23 maja 2011 r. we W., na wysokości bramy nr (...) przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci torebki damskiej wraz z zawartością kosmetyków, kluczy do mieszkania, portfela z pieniędzmi w kwocie 50 zł. telefonu komórkowego marki L. wartości 1000 zł., dowodu osobistego, prawa jazdy, legitymacji rencisty i legitymacji studenckiej, karty bankomatowej (...) S.A., karty kredytowej (...) tj. mienia o łącznej wartości 1180 zł. na szkodę K. B. (1), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 k.k. art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w dniu 26 maja 2011 r. we W., na wysokości nr (...) przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci torebki wraz z zawartością portfela, telefonu P. 40i, dowodu osobistego, legitymacji studenckiej, karty bankomatowej banku (...), kluczy do mieszkania i biletu imiennego MPK tj. mienia o łącznej wartości 400 zł. na szkodę A. S., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w dniu 1 czerwca 2011 r. we W., przy ul. (...), popchnął w plecy A. W. (3) w skutek czego przewróciła się ona na ziemię, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską wraz z zawartością portfela z pieniędzmi w kwocie 100 zł. dowodem osobistym, prawem jazdy, kartą bankomatową (...), L. Bank (...), telefonem komórkowym marki H. wartości 600 zł. tj. mienia o łącznej wartości 850 zł. na szkodę A. W. (3), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

V. w dniu 03 czerwca 2011 r. we W., przed wejściem do (...) Studenckiego (...) mieszczącego się przy ul. P. 5/7, doprowadził A. W. do S. bezbronności poprzez szarpanie jej i przewrócenie na ziemię, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki damskiej wartości 50 zł. wraz z zawartością: pieniędzy w kwocie 14 zł. telefonu komórkowego marki S. (...), wartości 150 zł. oraz dowodu osobistego, legitymacji studenckiej i karty bankomatowej (...) Banku (...), tj. mienia o wartości łącznej 214 zł. na szkodę w/w przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VI. w dniu 03 czerwca 2011 r. we W., przy bramie wejściowej budynku mieszczącego się przy ul. (...), doprowadził D. P. do stanu bezbronności poprzez uderzenie w plecy oraz przewrócenie na ziemię a następnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci : torebki damskiej wartości 50 zł. z zawartością portfela wartości 30 zł. pieniędzy w kwocie 40 zł. kosmetyków o wartości łącznej 60 zł., szcztotki do włosów wartości 10 zł. oraz dowodu osobistego, prawa

jazdy, karty bankomatowej banku (...) i legitymacji studenckiej tj. mienia o wartości łącznej 190 zł. na szkodę w/w, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

VII. w dniu 4 czerwca 2011 r. we W., przy bramie budynku mieszczącego się przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci torebki damskiej, portfela wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 30 zł. dowodu osobistego, prawa jazdy, paszportu, karty bankomatowej (...), kluczy do mieszkania i telefonu komórkowego marki N. (...) wartości 700 zł. tj. mienia o łącznej wartości 800 zł. na szkodę M. Ż. (1), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 k.k., art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

VIII. w dniu 05 czerwca 2011 r. we W., przed bramą wejściową do budynku mieszczącego się przy ul. (...), doprowadził A. B. do stanu bezbronności poprzez popchnięcie za ramiona oraz przewrócenie na ziemię a następnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki damskiej wartości 60 zł. wraz z zawartością: portfela marki W., wartości 200 zł. pieniędzy w kwocie 20 zł. telefonu komórkowego marki S. (...), wartości 50 zł. oraz dowodu osobistego, prawa jazdy, karty kredytowej (...) Banku, karty płatniczej M., tj. mienia o wartości łącznej 330 zł. na szkodę w/w, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

IX. w dniu 05 czerwca 2011 r. we W., przy ul. (...), na wysokości numeru (...) zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki damskiej wartości 100 zł. z zawartością: portfela wartości 10 zł. pieniędzy w kwocie 200 zł. wody toaletowej marki A. wartości 190 zł. kosmetyków wartości łącznej 100 zł. odtwarzacza MP3 marki G. wartości 70 zł. okularów przeciwsłonecznych marki R. (...) wartości 400 zł. dowodu osobistego, prawa jazdy, U. C. (...), karty bankomatowej (...) tj. mienia o łącznej wartości: 1070 zł. na szkodę P. B. oraz mienia w postaci telefonu komórkowego marki N. (...), wartości 500 zł. na szkodę K. B. (2), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

X. w dniu 07 czerwca 2011 r. we W., przy ul. (...), na wysokości numeru 40, zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki marki E., wartości 400 zł. z zawartością: portfela wartości 50 zł. kluczy samochodowych marki A., pieniędzy w kwocie 50 zł., telefonu marki N. (...), wartości 300 zł. telefonu komórkowego marki N. wartości 50 zł. kluczy do mieszkania, oraz dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego, polisy ubezpieczenia OC, karty bankomatowej S. L. Banku, karty bankomatowej V. L. Banku, tj. mienia o łącznej wartości: 850 zł. na szkodę: M. B., oraz mienia w postaci karty bankomatowej banku (...) na nazwiskiem S. S., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt. I

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk i art. 276 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XI. w dniu 09 czerwca 2011 r. we W., przy ogródkach działkowych mieszczących się przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki wartości 60zł, z zawartością: portfela wartości 150zł, pieniędzy w kwocie 150zł, kluczy do domu wartości 40zł, telefonu komórkowego marki S. (...), wartości 150zł, złotego łańcuszka wartości 100zł, karty pamięci do telefonu wartości 40zł, oraz dowodu osobistego, prawa jazdy, legitymacji studenckiej, karty bibliotecznej, dowodu rejestracyjnego, karty bankomatowej (...), tj. mienia o łącznej wartości: 690zł, na szkodę: D.

O., oraz portfela wartości 150zł, z zawartością: telefonu komórkowego marki N. wartości 150zł, dowodu osobistego, karty ubezpieczeniowej, karty bankomatowej (...), na nazwisko: I. M. przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I

tj. o czyn z art. 278§1kk i art. 275§1kk i art. 276kk i art. 278§5kk w zw. z art. 278§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§1kk,

XII. w dniu 10.czerwca 2011r. we W., przy ul . (...), używając noża doprowadził K. K. do stanu bezbronności a następnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki damskiej wartości 50zł, wraz z zawartością: portfela, bez wartości, pieniędzy w kwocie 70zł, telefonu komórkowego marki L. (...), wraz z ładowarką wartości 200zł, spodenek dżinsowych marki O. wartości 100zł, 3sztuk kluczy, oraz dowodu osobistego, karty bankomatowej banku (...), tj. mienia o wartości łącznej 420zł, na szkodę w/w, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I

tj. o czyn z art. 280§2kk i art. 275§1kk i art. 278§5kk w zw. z art. 278§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§1kk

XIII. W dniu 10 czerwca 2011r. we W. przy ul . (...) we W., zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci torebki damskiej z zawartością pieniędzy w kwocie 20 zł, dowodu osobistego, legitymacji studenckiej, telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 250 zł tj. mienia o łącznej wartości 290 zł na szkodę K. W., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I

tj. o czyn z art. 278§1kk i art. 275§1kk i art. 276kk i art. 278§5kk w zw. z art. 278§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§1kk,

XIV. W dniu 11 czerwca 2011r. we W., przy ul . (...) na wysokości numeru (...) zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci torebki damskiej z zawartością portfela, legitymacji studenckiej, karty bankomatowej banku (...), telefonu komórkowego N. wartości 200 zł, należącego do D. O. (1), tj mienia o łączne wartości 280 zł, na szkodę D. O. (2) i D. O. (1) przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I

tj. o czyn z art. 278§1kk i art. 276kk i art. 278§5kk w zw. z art. 278§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§1kk,

XV. W dniu 11 czerwca 2011r. we W., przy ul . (...) we W., przewrócił A. K. na ziemię, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia torebkę wraz z zawartością telefonu komórkowego (...), perfum, pomadki, portfela z pieniędzmi w kwocie 20 zł, dowodu osobistego, legitymacji szkolnej, karty bankomatowej banku (...) S.A. z pieniędzmi w kwocie 100 zł, tj. mienia o łącznej wartości 588 zł na szkodę A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2012 roku w sprawie III K 436/11 Sąd Okręgowy we Wrocławiu, orzekł, że;

I. uznaje oskarżonego **A. W. (1)** winnym tego, że w dniu 20 maja 2011r. we W., na ulicy (...), użył wobec J. P. przemocy polegającej na szarpaniu za torebkę, a następnie odepchnął ją rękoma powodując utratę przez nią równowagi i upadek ze schodów w wyniku czego zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską wraz z zawartością prawa jazdy, legitymacji studenckiej, karty płatniczej banku (...), pieniędzy w kwocie 20 zł oraz telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 450 zł tj. mienia o łącznej wartości 470 zł na szkodę J. P., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 maja 2008r., sygn. akt IIK 687/07 obejmującego wyroki: Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z dnia 6 kwietnia 2005r., sygn. akt IX 378/05 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 10 lipca 2006r., sygn. akt IIK 41/06 za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności oraz Sądu

Rejonowego w Słupsku z dnia 19 stycznia 2007r., sygn. akt IIK 303/06 za czyn z art. 235 k.k. na karę łączną trzech lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, która odbywał w okresach: od 19 maja 2004r. do 1 lipca 2004r., od 29 stycznia 2005r. do 6 kwietnia 2005r. i od 15 czerwca 2008r. do 27 kwietnia 2011r. tj. czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podst. art. 280 § 1 kk wymierza mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**,

II. uznaje oskarżonego winnym czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

III. uznaje oskarżonego winnym czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

IV. uznaje oskarżonego winnym czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

V. uznaje oskarżonego winnym tego, że w dniu 03 czerwca 2011r. we W., przed wejściem do (...) Studenckiego (...), mieszczącego się przy ul . (...), użył wobec A. W. przemocy, w ten sposób, że szarpał ją za torebkę, którą miała przewieszoną przez szyję, na skutek czego pokrzywdzona przewróciła się na ziemię, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki damskiej wartości 50zł, wraz z zawartością: pieniędzy w kwocie 14zł, telefonu komórkowego marki S. (...), wartości 150zł, oraz dowodu osobistego, legitymacji studenckiej i karty bankomatowej (...) Banku (...), tj. mienia o wartości łącznej 214zł, na szkodę w/w przy czyn zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I tj. przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

VI. uznaje oskarżonego winnym tego, że w dniu 03 czerwca 2011r. we W., przy bramie wejściowej budynku mieszczącego się przy ul . (...), użył wobec D. P. przemocy, w ten sposób, że pchnął ją w tył pleców na skutek czego pokrzywdzona przewróciła się na ziemię, a następnie zabrał jej w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki damskiej wartości 50zł, z zawartością portfela wartości 30zł, pieniędzy w kwocie 40zł, kosmetyków o wartości łącznej 60zł, szczotki do włosów wartości 10zł, oraz dowodu osobistego, prawa jazdy, karty bankomatowej banku (...) i legitymacji studenckiej, tj. mienia o wartości łącznej 190zł, na szkodę w/w, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I tj. czynu z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VII. uznaje oskarżonego winnym czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VII. uznaje oskarżonego winnym tego, że w dniu 05 czerwca 2011r. we W., przed bramą wejściową do budynku mieszczącego się przy ul . (...), użył wobec A. B. przemocy, w ten sposób, że pchnął ją za ramiona na skutek czego pokrzywdzona przewróciła się na ziemię, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: torebki damskiej wartości 60zł, wraz z zawartością: portfela marki W., wartości 200zł, pieniędzy w kwocie 20zł, telefonu komórkowego marki S. (...), wartości 50zł, oraz dowodu osobistego, prawa jazdy, karty kredytowej (...) Banku, karty płatniczej M., tj. mienia o wartości łącznej 330zł, na szkodę w/w, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I tj. czynu z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IX. **uniewinnia** oskarżonego od czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku,

X. uznaje oskarżonego winnym czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XI. uznaje oskarżonego winnym czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XII. uznaje oskarżonego winnym tego, że w dniu 10 czerwca 2011r. we W., przy ul . (...), zagroził użyciem przemocy wobec K. K. w ten sposób, że szarpiąc ją za torebkę okazał pokrzywdzonej nóż, a następnie zabrał w celu

przywłaszczenia mienie w postaci: torebki damskiej wartości 50zł, wraz z zawartością: portfela, bez wartości, pieniędzy w kwocie 70zł, telefonu komórkowego marki L. (...), wraz z ładowarką wartości 200zł, spodenek dżinsowych marki O. wartości 100zł, 3 sztuk kluczy, oraz dowodu osobistego, karty bankomatowej banku (...), tj. mienia o wartości łącznej 420 zł, na szkodę w/w, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I tj. czynu z art. 280 § 2 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podst. art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności**,

XII. uznaje oskarżonego winnym tego, że w dniu 10 czerwca 2011r. we W. przy ul . (...) we W., użył wobec K. W. przemocy, w ten sposób, że szarpał ją za torebkę, którą miała przewieszoną przez szyję, na skutek czego pokrzywdzona przewróciła się na ziemię uderzając w tył głowy, a następnie zabrał jej w celu przywłaszczenia mienie w postaci torebki damskiej z zawartością pieniędzy w kwocie 20 zł, dowodu osobistego, legitymacji studenckiej, telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 220 zł tj. mienia o łącznej wartości 270 zł na szkodę K. W., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I tj. czynu z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

IV. uznaje oskarżonego winnym tego, że w dniu 11 czerwca 2011r. we W., przy ul . (...) na wysokości numeru (...) zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci torebki damskiej z zawartością portfela, legitymacji studenckiej, karty bankomatowej banku (...), którą dokonał wypłaty łącznej kwoty 96 zł, telefonu komórkowego N. wartości 200 zł, należącego do D. O. (1), tj mienia o łącznej wartości 376 zł, na szkodę D. O. (2) i D. O. (1) przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XV. uznaje oskarżonego winnym tego, że w dniu 11 czerwca 2011r. we W., przy ul . (...) we W., użył wobec A. K. przemocy, w ten sposób, że szarpał ją za torebkę, którą miała przewieszoną przez szyję, na skutek czego pokrzywdzona przewróciła się na ziemię, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia torebkę wraz z zawartością telefonu komórkowego (...), perfum, pomadki, portfela z pieniędzmi w kwocie 20 zł, dowodu osobistego, legitymacji szkolnej, karty bankomatowej banku (...) S.A., którą zrealizował wypłatę pieniędzy w kwocie 100 zł, tj. mienia o łącznej wartości 588 zł na szkodę w/w, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt I tj. czynu z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XVI. za czyny opisane w punktach: IV, V, VI, VIII, XIII i XV części dyspozytywnej wyroku przyjmując, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw na podst. art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności**,

XVII. za czyny opisane w punktach: II, III, VII, X, XI, XIV części dyspozytywnej wyroku przyjmując, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw na podst. art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności**,

XVIII. na podst. art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone w punktach: I, XII, XVI i XVII kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną **5 (pięciu) lat pozbawienia wolności**,

XIX. na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt XVIII zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 12 czerwca 2011 r. do 20 marca 2012 r.,

XX. na podst. art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej – D. O. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 736 zł. (siedemset trzydzieści sześć złotych),

XXI. na podst. art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej – A. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 400 zł. (czterysta złotych),

XXII. na podst. art. 230 § 2 kpk składa do depozytu sądowego dowody rzeczowe opisane pod poz. 1 (karta SIM), 6, 8 i 9 wykazu z k. 29-30 oraz opisane pod poz. 14, 28 i 29 wykazu z k. 34-36,

XXIII. na podst. art. 230 § 2 kpk zwraca oskarżonemu dowód rzeczowy opisany pod poz. 19 wykazu z k. 35 oraz zwraca J. Z. (k. 167) dowód rzeczowy opisany pod. poz. 63 wykazu z k. 174v,

XXIV. nakazuje pozostawić w aktach sprawy dowód rzeczowy opisany pod poz. 60 wykazu z k. 174v i dowód rzeczowy opisany pod poz. 1 wykazu z k. 257,

XXV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. (4) kwotę 1.033,20 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

XVI. na podst. art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym opłaty.

Nie pogodził się z wyrokiem Sądu Okręgowego oskarżony, którego obrońca na podstawie art. 425 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżyła go w części – co do orzeczenia w punktach: I – XVIII z wyjątkiem pkt. IX.

Skarżąca zarzuciła:

1. obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 w zw. z art. 410 kpk poprzez przekroczenie przez Sąd orzekający w I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, skutkującą przyjęciem sprawstwa i winy oskarżonego A. W. (1) w odniesieniu do czynów opisanych w punktach II, III, VI, VII, XIII wyroku w sytuacji, gdy analiza wszystkich zebranych w sprawie dowodów nie daje podstaw do przyjęcia sprawstwa oskarżonego we wskazanym zakresie,

2. obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 w zw. 410 kpk poprzez przekroczenie przez Sąd orzekający w I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, skutkującą przyjęciem, iż oskarżony A. W. (1) zagroził użyciem przemocy wobec K. K., w ten sposób, iż szarpiąc za torebkę okazał pokrzywdzonej nóż, w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne przyjęcie, iż oskarżony faktycznie posługiwał się nożem, a tym bardziej, żeby za jego pomocy oskarżony wywierał jakąkolwiek presję na pokrzywdzoną,

3. obrazę prawa materialnego, a to art. 280 § 1 kk w odniesieniu do czynów opisanych w punktach I, IV, V, VIII, XV poprzez jego zastosowanie w sytuacji braku podstaw,

ewentualnie

- art. 283 kk poprzez jego niezastosowanie w odniesieniu do czynów opisanych w punktach I, IV, V, VIII, XV, mimo iż niewielki stopień pokrzywdzenia ofiar, niewielka korzyść majątkowa sprawcy i niewielkie natężenie rozbójniczych środków w pełni uzasadniają przyjęcie, iż w odniesieniu do wskazanych czynów mamy do czynienia z przypadkiem mniejszej wagi,

4. obrazę prawa materialnego, a to art. 275 § 1 k.k. poprzez ujęcie w opisie i kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I, IV, V, VIII, XV, X, XI, XIV przestępstwa stypizowanego w niniejszym przepisie, mimo braku jakichkolwiek dowodów na działanie sprawcy w zamiarze bezpośrednim kradzieży lub przywłaszczenia dokumentów.

Stawiając te zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w punktach II, III, VI, VII, XIII wyroku,

2) zmianę kwalifikacji przypisanych oskarżonemu czynów ujętych w punktach I, IV, V, VIII, XV poprzez przyjęcie, iż zachodzi przypadek mniejszej wagi stypizowany w art. 283 k.k. nadto wyeliminowanie z opisów czynów i ich kwalifikacji prawnej zaboru dokumentów w celu przywłaszczenia i stosowne obniżenie wymierzonych oskarżonemu kar za wskazane czyny z uwzględnieniem niniejszych zmian,

3) wyeliminowanie z opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej zaboru dokumentów w celu przywłaszczenia w odniesieniu do czynów ujętych w punktach X, XI, XIV i stosowne obniżenie wymierzonych oskarżonemu kar za wskazane czyny z uwzględnieniem niniejszej zmiany,

4) wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XII zagrożenia użyciem przemocy wobec K. K. i okazania jej w tym celu noża i w związku z niniejszym zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XII wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się wobec K. K. czynu z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 1 w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk i stosowne obniżenie wymierzonej oskarżonemu za niniejszy czyn kary,

5) stosowne skorygowanie zaskarżonego wyroku w zakresie kary łącznej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Ad zarzut 1.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniami apelacji obrońcy oskarżonego, że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisów proceduralnych, które w efekcie doprowadziły go do wydania błędnego orzeczenia. Jest wymownym w apelacji oskarżonego, że kwestionuje on ustalenia Sądu I instancji w odniesieniu do stawianych mu zarzutów tj. występków z art. 280 § 1 k.k. (czyny przypisane w pkt. VI dotyczący zarzutu VI oraz czyn XIII przypisany w pkt. XIII), a także kradzieży (zarzuty II, III, VII i w pkt. II, III, VII przypisane). Twierdzenie, że bezpodstawnie przypisano oskarżonemu popełnienie tych przestępstw pozostaje w oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym. Podstawowe znaczenie dla czynionych przez Sąd I instancji ustaleń miały zeznania pokrzywdzonych. Kobiety te opisywały przebieg ataku na nie bezpośrednio po tym, jak zostały zaatakowane. Wiarygodność ich wypowiedzi w żadnym razie nie mogła budzić wątpliwości, nie tylko dlatego, że nie indywidualizowały one sprawcy, który je zaatakował. Nie był on dla nich osobą znaną to po pierwsze, lecz co bardziej jeszcze istotne całość ataku odbywała się bardzo szybko, z zaskoczenia oraz w nocy, co wykluczało możliwość przyjrzenia się sprawcy, a stres towarzyszący atakowi i próbie, w niektórych przypadkach, obrony utrudniał zapamiętanie szczegółów pozwalających zindywidualizować sprawcę. Nie może to jeszcze oznaczać, że rację ma skarżąca, iż sprawca tych czynów tj. oskarżony, winien być zwolniony od odpowiedzialności. Poza bowiem zeznaniami osób, których wiarygodność w żadnym razie nie została podważona, nie miały one bowiem żadnego ani racjonalnego ani emocjonalnego powodu aby zeznać nieprawdę o przebiegu zdarzenia, Sąd orzekający w tej sprawie dysponował istotnym dowodem dla czynionych ustaleń w postaci wyjaśnień samego oskarżonego. Ten przecież już w toku postępowania przygotowawczego opisał szereg własnych zachowań polegających na atakowaniu w nocy na ulicach (...) nieznanymi mu kobietami i kradzieży na ich szkodę torebek z zawartością. Porównanie jego wypowiedzi z opisami zdarzeń przekazanych przez pokrzywdzone pozwoliło ustalić poszczególne osoby i powiązać je z zachowaniami, o jakich wyjaśniał oskarżony. Nota bene tenże, choć w toku śledztwa w niektórych wypadkach przeczył choćby użyciu noża bądź uderzeniu pokrzywdzonej, potwierdził swe wyjaśnienia, w których opisał swoje zachowania w stosunku do pokrzywdzonych. Jeśli więc także w czasie rozprawy oskarżony powtórzył swoje przyznanie się do czynów, jakie mu zarzucono i był w tym konsekwentny oraz nie mniej stanowczo i konsekwentnie zaprzeczył, aby dopuścił się czynu na szkodę P. i K. B. (2) to Sąd I instancji był uprawniony do czynienia ustaleń w oparciu właśnie o wyjaśnienia przynajmniej do tych czynów oskarżonego. Zarzut postawiony w tym zakresie jest niezasadny. Właśnie całokształt materiału dowodowego (wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonych, lecz także choćby wyniki okazania oskarżonego oraz przede wszystkim fakty odnoszące się do odnalezienia części skradzionych przedmiotów w miejscach przez niego wskazanych bądź, w których je wyrzucił) nakazywał rozstrzygnąć o odpowiedzialności oskarżonego w sposób, jaki uczynił Sąd I instancji. Jeśli oskarżony wyjaśniając w toku przesłuchań o swoim zachowaniu podawał, w jaki sposób zabierał torebkę choćby D. P. (k. 94, 119) relacjonował, że następnie zabrał pieniądze, jeśli były one w torebce zaś resztę wyrzucił to w sytuacji, gdy pokrzywdzona odzyskała skradzione dokumenty, które znajdowały się w tej torebce potwierdza on przebieg zachowania, w którym czynnie uczestniczył. To, że jego opis nie zawiera szczegółów związanych z użyciem przemocy

nie może jeszcze oznaczać, że to jego wyjaśnienia w tym zakresie są prawdziwe oraz że rację ma obrońca twierdząc, że nie wykazano sprawstwa oskarżonego. Oskarżony nie jest osobą, która po raz pierwszy weszła w kolizję z prawem, ma on bogatą przeszłość kryminalną. Doświadczenia będące jego udziałem pozwoliły mu przewidywać, a wręcz wiedzieć i mieć pewność, jaka będzie jego odpowiedzialność za zachowania, podczas których używał przemocy. Dla osób z takim doświadczeniem jest oczywiste, że odpowiedzialność za takie właśnie czyny jest znacznie wyższa niż za zwykłą kradzież. Jest więc naturalnym, że chcąc uniknąć surowszego potraktowania przeczył on używaniu przemocy, ale potwierdzał przecież swoje sprawstwo. W tym jednak zakresie Sąd w sposób oczywisty miał możliwość oparcia się o wypowiedzi pokrzywdzonych, dla których różnica w kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego oraz grożącej za to odpowiedzialności nie była tak oczywista jak dla oskarżonego.

Reasumując, należy stwierdzić, że Sąd I instancji miał podstawy do przypisania oskarżonemu czynów w odniesieniu, do których obrońca oskarżonego apeluje o uniewinnienie go od ich popełnienia. W żadnym razie ocena tych dowodów nie jest dowolną tym bardziej, że oparta została nie o wyselekcjonowaną część tych dowodów, lecz odnosi się do wszystkich istotnych dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego. Wniosek taki jawi się, jako oczywisty także i dlatego, że apelująca nie przytoczyła żadnych okoliczności mogących podważyć prawidłowość ocen dowodów w sprawie zgromadzonych. Nie można uznać, za trafny zarzut dokonania oceny w sposób dowolny z przekroczeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy, lecz przede wszystkim doświadczenia życiowego, w sytuacji, gdy na rozprawie M. Ż. (2) stwierdziła, że wydaje się jej, że A. W. (1) nie jest sprawcą czynu na jej szkodę. Jeśli sam oskarżony potwierdził jego popełnienie oraz uwzględni się okoliczności, o jakich w motywach rozstrzygnięcia stwierdza Sąd orzekający to nie sposób uznać, że popełnił tenże Sąd błąd i nietrafnie ustalił sprawstwo oskarżonego.

Apelacja nie przekonała o trafności postawionego zarzutu.

Ad 2 zarzutu.

Choć ten zarzut został oparty o podstawę sformułowaną w art. 438 pkt. 2 k.p.k. to w istocie sprowadza się on do kwestionowania ustaleń, jakich dokonał Sąd Okręgowy. Apelująca podnosi w nim, niezasadne przyjęcie, że oskarżony podczas ataku na K. K. posługiwał się nożem, a tym bardziej, żeby za jego pomocą wywierał presję na pokrzywdzoną. Opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego apelująca twierdzi, że Sąd bezpodstawnie ustalił posługiwanie się nożem w toku zdarzenia z udziałem pokrzywdzonej. W tej sytuacji przyjęcie zasadności zarzutu prowadziłoby do konieczności uznania, że Sąd dopuścił się błędnego ustalenia faktycznego. Byłoby to możliwe tylko wtedy gdyby uznać, że całość materiału dowodowego przeczy ustaleniom Sądu I instancji. Jest jednak inaczej. Sąd ten wszak w zarówno w części ustalającej jak i w prowadzonych rozważaniach odniósł się do zdarzenia na szkodę K. K. i nie miał żadnych wątpliwości, że oskarżony posłużył się w toku tego ataku nożem. To, że oskarżony przeczy takiemu zachowaniu nie może jeszcze oznaczać, że to jego wyjaśnienia, a nie zeznania pokrzywdzonej zasługują na wiarę. Już wyżej podkreślono, że nie popełnił błędu Sąd orzekający opierający się na wypowiedziach pokrzywdzonych. Nie znaleziono powodów, dla których pokrzywdzone miałyby relacjonować przebieg zdarzeń inaczej niż toczyły się one w rzeczywistości. Powodów takich nie wymieniła także apelująca, sprowadzając swe twierdzenie do wskazania rozbieżności między wypowiedziami pokrzywdzonej i oskarżonego. Mając do wyboru te wypowiedzi Sąd I instancji był uprawniony do wskazania, które i dlaczego uznaje za wiarygodne oraz dlaczego odmawia wiary innym. I tak też postąpił Sąd Okręgowy we Wrocławiu. Nie miał wątpliwości, co do prawdziwości zeznań pokrzywdzonej, co obligowało go do rozstrzygnięcia i czynienia ustaleń w oparciu o ten właśnie dowód, nie zaś do rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego. Brak wątpliwości po stronie Sądu meriti nie tylko upoważniał, ale wręcz zobowiązywał do ustalenia przebiegu zdarzenia w sposób pokrywający się z relacją pokrzywdzonej oraz do oceny tego zachowania przez pryzmat art. 280 k.k.

Nie znalazł także uznania argument apelacji, że A. W. (5) nie wyczerpał znamion ustawowych zbrodni rozboju atakując K. K. gdyż nie wywarł na nią żadnego wpływu, bo nie powodował obiektywnie zagrożenia dla zdrowia lub życia pokrzywdzonej, nawet jeśli przyjąć, że miał wówczas nóż. Sąd Okręgowy nie miał żadnych wątpliwości i ustalił jednoznacznie że sprawca miał podczas tego zdarzenia nóż oraz co więcej, że posłużył się nim. Apelująca kwestionuje ustalenie Sądu Okręgowego o posłużeniu się nożem przez oskarżonego w toku tego zdarzenia. Stwierdzić

należy, że ocena taka jest błędna. Nie można mieć żadnych wątpliwości, że oskarżony wyczerpał znamię ustawowe posłużenia się nożem w czasie ataku na K. K.. Zachowanie polegające na wyciągnięciu noża oraz zademonstrowaniu go pokrzywdzonej, jest tym o jakim mowa w art. 280 § 2 k.k. Pokrzywdzona opisując tę część zachowań oskarżonego stwierdzała jednoznacznie, że zobaczyła iż oskarżony „...w drugiej ręce trzyma nóż, którym wcześniej próbował odciąć pasek od torebki. Ja się wtedy przestraszyłam i puściłam torebkę.” (k.85). K. K. podała także dalej „Jak go zobaczyłam to spostrzegłam, że w prawej ręce ma nóż. Jak zobaczyłam nóż to się przestraszyłam i od razu puściłam torebkę, więcej się z nim nie szarpałam” (k.133) i dalej „ja bardzo przestraszyłam się noża jak go zobaczyła. To spowodowało że od razu puściłam tę torebkę mimo że sprawca nic do mnie nie mówił.” (k.135). Pokrzywdzona opisując to zdarzenie w toku rozprawy była w swych wypowiedziach konsekwentna i także wówczas zeznała, że „... w pewnym momencie mignął mi przed oczami nóż...napastnik miał ten nóż w prawej ręce, ja w tym momencie puściłam torebkę, przestraszyłam się tego noża. Gdyby nie ten nóż, to próbowałbym jeszcze walczyć. (k.617). Już te wypowiedzi dobitnie świadczą o tym, że oskarżony użył noża jako środka do pozbawienia pokrzywdzonej jej torebki. Takie zachowanie, takie demonstrowanie noża oraz chęci wykorzystania go w celu przecięcia paska i zabrania torebki jest czynnością posługiwania się nożem o jakiej mowa w art. 280 § 2 k.k. Przepis art. 280 § 2 k.k. nie precyzuje bliżej, w jaki sposób sprawca ma posługiwać się niebezpiecznym narzędziem. Pozwala więc na szeroką interpretację znamienia "posługiwania się" niebezpiecznym narzędziem, jako środkiem, którego groźba użycia ze względu na jego przedmiotowe właściwości lub sposób użycia pozbawia pokrzywdzonego możliwości przeciwdziałania zaborowi jego rzeczy ze strony sprawcy.(wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2012 roku, II AKA 7/12, LEX nr 1120044). Jeśli więc sprawca w toku ataku na pokrzywdzoną użył noża, przedmiotu wymienionego wprost w treści przepisu, którego właściwości zagrażają zdrowiu, a nawet życiu to swym zachowaniem wypełnił znamiona zbrodni z art. 280 § 2 k.k. Wniosek taki jawi się jako oczywistym tym bardziej, że przecież pokrzywdzona jednoznacznie stwierdziła, że gdy zobaczyła nóż przestraszyła się go. Nawet, jeśli w toku rozprawy stwierdzała, że nie odebrała zachowania oskarżonego posługującego się nożem, jako groźby w stosunku do niej to jednak właśnie fakt, zobaczenia noża, którego używał oskarżony spowodował wystąpienie obaw, że może stać się coś złego. A to dotyczyć mogło tylko jej samej, mogła się ona obawiać tylko o swoje bezpieczeństwo, wszak przecież nie mogła wiedzieć, co uczyni z nożem, którego używał oskarżony, gdyby nie obawiała się o własne niebezpieczeństwo broniłaby dalej torebki, a tak jednak nie postąpiła. Należy przy tym pamiętać, że pokrzywdzona złożyła zeznania 8 miesięcy po zdarzeniu, w sytuacji gdy oskarżony był tymczasowo aresztowany i odbiór zagrożenia niewątpliwie był inny niż w czasie ataku na nią.

Nie można mieć wątpliwości, że oskarżony posługując się nożem zaburzył poczucie bezpieczeństwa pokrzywdzonej oraz chęć dalszego stawiania oporu i właśnie dlatego przestała ona bronić swego mienia. To fakt zobaczenia noża w ręce oskarżonego spowodował, że K. K. zrezygnowała z walki o torebkę. Jego zademonstrowanie i wskazana przez pokrzywdzoną chęć przecięcia nożem paska torebki, aby ją zabrać wypełnia czynność czasownikową posługiwania się nożem. Użyte w znamionach art. 280 § 2 słowo "**posługuje się**" interpretowane jest w literaturze i orzecznictwie stosunkowo szeroko. W szczególności przyjmuje się, że "posługiwanie się" **ma szerszy zakres znaczeniowy od czasownika "używa" i obejmuje wszelkie manipulowanie takimi środkami**, w tym także ich okazywanie w celu wzbudzenia w ofierze obawy ich użycia (por. wyrok SA w Lublinie z 14 października 2004 r., II Aka 182/04, Prok. i Pr. 2005, nr 7-8, poz. 28). Każda zatem forma demonstrowania broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu (np. przystawianie go do ciała ofiary lub chociażby konkludentne prezentowanie groźby natychmiastowego jego zastosowania) w celu dokonania zaboru rzeczy, zmierzająca do spotęgowania przemocy względnie groźby jej zastosowania lub wywołania większej obawy i poczucia zagrożenia, może być uznana za posługiwanie się tym narzędziem lub przedmiotem (por. wyrok SN z 3 maja 1984 r., II KR 81/85, OSNPG 1984, nr 11, poz. 99 oraz zawierające tak samo brzmiące tezy wyroki SN z 7 kwietnia 1971 r., IV KR 22/71, OSNPG 1971, nr 10, poz. 181; z 29 września 1971 r., IV KR 186/71, OSNPG 1972, nr 1, poz. 12; z 18 kwietnia 1984 r., II KR 73/84, OSNKW 1984, nr 9, poz. 91 i z 12 listopada 1985 r., IV KR 274/85, OSNKW 1986, nr 9-10, poz. 78; zob. też O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 432 i n.; W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 643 i n.; A. Marek, Prawo karne..., s. 542 i n.; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny..., s. 560 i n.). [Zoll Andrzej (red.), Barczak-Oplustil Agnieszka, Bogdan Grzegorz, Ćwiakalski Zbigniew, Dąbrowska-Kardas Małgorzata,

Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Rodzynkiewicz Mateusz, Szewczyk Maria, Wróbel Włodzimierz, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze, 2006, teza 89].

Ad zarzut 3.

Podobnie jak w zakresie rozpoznawanym wyżej nietrafnie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, sformułowano zarzut obrazy prawa materialnego. Apelująca twierdzi, że Sąd I instancji naruszył przepis art. 280 § 1 k.k. w odniesieniu do tych czynów, które przypisał oskarżonemu w sytuacji gdy ten swe działanie skierował przeciwko mieniu pokrzywdzonych a nie im samym. Kwestionuje ona ocenę Sądu, iż oskarżony używał wobec pokrzywdzonych przemocy. Według apelującej jego działanie jeśli już to naruszało jedynie nietykalność cielesną pokrzywdzonych, a głównie skierowane było na zdobycie ich mienia. Sposobem zaś było wyrwanie torebki każdej z nich.

Judykatura od dawna ma ugruntowane stanowisko w tym zakresie. Sąd Najwyższy konsekwentnie wyraża pogląd, że nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń, przyjętych za jego podstawę. Jeżeli autor rewizji kwestionuje przyjętą w wyroku kwalifikację prawną czynu, ponieważ w działaniu oskarżonego dopatruje się innego od przypisanego mu przestępstwa, to podstawą takiej rewizji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 1978 roku, I KR 155/78 OSNPG 1979/3/52, podobnie tenże Sąd w wyroku z dnia 23 lipca 1974 roku w sprawie V KR 212/74, OSNKG 1974/12/233). Nie mniej wymowne jest także stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi, według którego „Obraza prawa materialnego zachodzi tylko wtedy, gdy nastąpiła błędna wykładnia danego przepisu, albo został zastosowany przepis niewłaściwy lub pominięto obligatoryjne [rozstrzygnięcie].

Nie ma natomiast obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia - przynajmniej w przekonaniu autora środka odwoławczego - jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Jeżeli więc skarżący kwestionuje przyjętą przez sąd kwalifikację prawną dlatego, że w czynie oskarżonego dopatruje się znamion innego przestępstwa, niż przypisane, bądź w ogóle neguje sprawstwo oskarżonego, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędnych ustaleń faktycznych, określony w art. 438 pkt 3 k.p.k.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 stycznia 2002 roku, II AKA 243/01, Prok.i Pr.-wkł. 2004/6/24, KZS 2004/7-8/82).

Uwagi te poczynione zostały w celu uporządkowania granic zaskarżenia w obszarze stawianego zarzutu.

Przechodząc do rozważań jego trafności należy stwierdzić, że jest on pozbawiony racji.

Sąd Okręgowy problemem oceny zachowań oskarżonego zakwalifikowanych, jako występki rozboju zajmował się w motywach swego rozstrzygnięcia i dał temu wyraz na s. 29 – 33 motywów swego orzeczenia. Sąd ten zauważył istotne dla oceny prawnej zachowania oskarżonego różnice w odniesieniu do czynów polegających na zaborze torebek pokrzywdzonym jednak bez stosowania przez sprawcę przemocy co nakazywało kwalifikowanie jego zachowań jako występku kradzieży w powiązaniu z innymi przepisami. Takie postąpienie wskazuje na koncentrowanie uwagi Sądu na właściwej ocenie zachowań A. W. (5) oraz dostrzeganiu różnego sposobu jego działania, a w konsekwencji także odmiennej prawnokarnej ich oceny. Argumentacja przytoczona w tej części uzasadnienia nie zawiera żadnych błędów. W swych rozważaniach Sąd meriti odwołał się do poglądów doktryny oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych. Ocena zachowań oskarżonego, który w wyniku ataku na pokrzywdzone doprowadzał je do upadku i w trakcie ataku lub po upadku pokrzywdzonych zabierał im torebki trafnie kwalifikuje takie działanie oskarżonego, jako użycie przemocy w stosunku do zaatakowanych kobiet. Oskarżony przecież używał siły fizycznej popychając pokrzywdzone, a skala tej siły była tak znaczna, że kobiety przewracały się, podobnie działo się, gdy chwycił za pasek torebki i szarpał nią z taką siłą, że pokrzywdzone upadały na podłogę. Jego działanie prowadziło w tej sytuacji do obezwładnienia pokrzywdzonych (ich upadku) co wykluczało ewentualność stawiania oporu i umożliwiało sprawcy osiągnięcie dalszego lecz podstawowego dlań celu zaboru przedmiotów należących do pokrzywdzonych.

Tym samym taki sposób działania w istocie odbiegał od wskazanego w apelacji obrońcy oskarżonego. On nie wyrwał z rąk pokrzywdzonych ich torebek lecz przewracał je używając znacznej siły i dopiero wówczas kradnąc im torebki.

Gdy działa się inaczej Sąd Okręgowy dostrzegając takie zachowania kwalifikował je jako występki kradzieży. To że oskarżony swoim celem działania uczynił chęć zdobycia torebek pokrzywdzonych nie oznacza, że tylko dlatego należy wszystkie te czyny kwalifikować z łagodniejszego przepisu, pomijając fakt użycia siły i doprowadzenia na skutek jej użycia do upadku pokrzywdzonych.

Ocena prawna zachowań oskarżonego, kwestionowana w apelacji, została przekonująco uzasadniona i potraktowana, jako bezbłędna a w związku z tym została zaakceptowana.

Nie podzielono także twierdzenia apelacji, że czyny, których dopuścił się oskarżony należało kwalifikować, jako wypadki mniejszej wagi. Należy pamiętać, bowiem o elementach strony przedmiotowej działania oskarżonego, wśród których istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są natomiast: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 września 2010 roku, II AKa 270/10, KZS 2011/1/78). Oskarżony atakował pokrzywdzone głównie w nocy, w miejscach, w których nie miały one żadnych szans na uzyskanie pomocy, czynił to z zaskoczenia burząc w tych kobietach poczucie bezpieczeństwa. Pozbawiał kobiety nie tylko pieniędzy, ale także dokumentów oraz kart bankomatowych czy telefonów rujnując w ten sposób uporządkowany styl życia pokrzywdzonych. Motywacja, jaka mu towarzyszyła to chęć zdobycia cudzym kosztem środków finansowych bez liczenia się z tym, że pozbawia kobiety niewielkich sum, telefonów i zawartych w nich danych. Celem jego działania było osiągnięcie korzyści majątkowej. Wielość tych zachowań oraz ich zaplanowanie i z premedytacją realizowanie potęgują stopień szkodliwości społecznej tych czynów i wykluczają przyjęcie, że były to działania, które ocenić należało, jako wypadki mniejszej wagi. I w tym zakresie postulat apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.

Ad zarzut 4.

Trafnie Sąd Okręgowy uznał, że czyny oskarżonego w wyniku, których pokrzywdzone straciły dowody osobiste naruszyły także treść art. 275 § 1 k.k. Swoje wywody w tym zakresie uzasadnił i w przeciwieństwie do apelacji przekonał o ich słuszności.

Oskarżony, na co zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, atakując pokrzywdzone i zabierając im torebki swym zamiarem obejmował kradzież wszystkich przedmiotów, które w tych torebkach się znajdowały. Dokonując zaboru torebek kobietom, choćby w oparciu o doświadczenie życiowe, miał świadomość, że w takim miejscu pokrzywdzone przechowują dokumenty jest to naturalne i oczywiste miejsce. Nie sposób przyjąć, że nie obejmował on swym zamiarem kradzieży dowodów osobistych pokrzywdzonych, które miały je w torebkach, bo oskarżony zabierał całość i pełną ich zawartość. Celem jego działania było dokonanie zaboru i przywłaszczenia torebki i jej całej zawartości, a nie ograniczanie się do poszczególnych elementów, przedmiotów w niej zawartych. Dopiero w chwili, gdy orientował się, że dla niego nie przedstawiają one żadnej wartości wyrzucał je, ale tym samym postępował z nimi jak ich właściciel. I na ten element postępowania zwrócił uwagę także Sąd meriti. Wbrew zarzutom apelacji przestępstwo z art. 280 § 1-2 k.k. może być popełnione w zbiegu kumulatywnym z występkiem z art. 275 § 1 k.k., jeśli z ustalonym zamiarem sprawca jednym działaniem dopuszcza się łącznie zaboru mienia (cudzej rzeczy ruchomej) i dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 listopada 2008 roku II AKa 87/08, KZS 2009/1/67, Prok.i Pr.-wkl. 2009/9/33).

Zarzut apelacyjny w tej części został uznany za oczywiście niezasadny, tym bardziej, że apelująca wykazuje się niekonsekwencją w jego sformułowaniu. Stawia go bowiem wobec przypisanych oskarżonemu czynów I, IV, V, VIII, X, XI, XIV. Nota bene zwraca uwagę fakt, że przypisując oskarżonemu czyn na szkodę J. P. (pkt. I części rozstrzygającej) Sąd Okręgowy nie przyjął, aby oskarżony naruszył treść normy art. 275 § 1 k.k. poza tym jednym czynem przypisano oskarżonemu 14 innych zachowań przestępczych naruszających treść art. 275 § 1 k.k. Czyny IV, V, VI, VIII, XII, XIII, oraz XV jednocześnie godziły w treść art. 280 k.k. natomiast pozostałe zostały ocenione, jako naruszające normę art. 278 § 1 k.k. Jeśliby przyjąć tok rozumowania apelującej to słusznym byłoby postawienie zarzutu także

w stosunku do pozostałych czynów, że brak jest dowodów iżby oskarżony działał z zamiarem zaboru dowodów osobistych umieszczonych w torebkach pokrzywdzonych. Wszak przecież zachowania kwalifikowane jako kradzież także pozbawiały pokrzywdzone torebek i ich zawartości w tym również dowodów osobistych. Zarzutu takiego jednak apelująca nie stawia, co pozwala na uznanie, że i w zakresie treści postawionego zarzutu należało odrzucić go, jako nieskuteczny, a rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego ocenić, jako trafne.

Ad postulatów w zakresie kar.

Sąd odwoławczy podziela argumentację Sądu I instancji w zakresie wyboru rodzaju kar (ten bowiem wynika jednoznacznie z treści przepisów jakie wobec oskarżonego zastosowano) oraz ich charakteru, za przypisane oskarżonemu jednostkowe zachowania. Obrońca A. W. (5) postulując w apelacji rozstrzygnięcia w sposób w niej opisany podnosi także konieczność obniżenia wysokości kar jednostkowych oraz w efekcie kary łącznej pozbawienia wolności. Skoro jednak Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów skarżącej w zakresie niewłaściwej subsumpcji zachowań oskarżonego oraz nietrafnego przypisania oskarżonemu szeregu czynów (zarzut 1) to stwierdzić należy, że wniosek o niższy wymiar kar oraz skorygowanie zaskarżonego wyroku w zakresie kary łącznej nie może być uwzględniony. Waga czynów, jakich dopuścił się oskarżony upoważniała do surowego potraktowania go, a wymiar kary łącznej nie razi surowością. Należy pamiętać o przeszłości kryminalnej oskarżonego oraz że powrócił on na drogę przestępstwa niespełna miesiąc po tym jak został zwolniony z zakładu karnego. Świadczy to o wysokim stopniu demoralizacji oskarżonego i wymusza jego izolację, aby chronić społeczeństwo przed kolejnymi podobnymi zachowaniami z jego strony. Wyeksponowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności przedmiotowe dotyczące popełnionych czynów, ale zwłaszcza motywacyjna część działania oskarżonego nakazuje akceptację tej argumentacji i w konsekwencji czyni słusznym treść rozstrzygnięć o karach zarówno jednostkowych jak i karze łącznej.

Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu w toku postępowania odwoławczego ma swą podstawę w art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 z p. zm.) i § 19 w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z p. zm.).

Podstawę rozstrzygnięcia o wydatkach poniesionych w postępowaniu odwoławczym stanowił przepis art. 624 § 1 k.p.k. Uznano, iż fakt konieczności odbycia długotrwałej kary pozbawienia wolności przemawia za takim rozstrzygnięciem.

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły Sąd odwoławczy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.